

محمدصادق قاضی تهرانی (۱۳۰۰-۱۳۹۷ هـ ش)

دکتر محمدصادق قاضی تهرانی جراح متخصص و پژوهشگر معاصر سل و بیماری‌های ریوی و نخستین جراح ریه در ایران بود.

دکتر قاضی تهرانی در تهران به دنیا آمد. تحصیلات متوسطه را در دارالفنون و دوره پزشکی را در دانشکده علوم پزشکی دانشگاه تهران گذراند. در سال ۱۳۲۰ هـ ش، کارورز (آنترن) رسمی بیمارستان‌های دانشکده پزشکی شد. در پی وقوع جنگ جهانی دوم، به بیروت در لبنان عزیمت کرد و در سال ۱۳۲۶ هـ ش (۱۹۴۷ م)، دانشنامه دکترای پزشکی از دانشگاه بیروت را دریافت کرد. در سال ۱۳۳۰ هـ ش، به دعوت سازمان مبارزه با سل و حمایت از مسلولین به ایران بازگشت و مسئولیت بیمارستان بوعلی را برعهده گرفت. وی به ریاست اداره کل مبارزه با سل برگزیده شد و به تکمیل ساختمان مرکز جراحی بیمارستان دارآباد (مسیح دانشوری کنونی) همت گماشت. پس از تجهیز آن مرکز، اعمال جراحی در این بیمارستان را شروع کرد. در سال ۱۳۳۵ هـ ش، به ریاست بیمارستان سُرخه حصار منصوب شد و در ۱۳۴۴ هـ ش، با مرتبه دانشیاری دانشکده پزشکی تهران در سمت متخصص جراحی در بخش جراحی انسیتو سرطان مشغول خدمت شد. وی در سال ۱۳۵۷ هـ ش، به ریاست بیمارستان مسیح دانشوری منصوب شد. بخشی از سوابق علمی دکتر قاضی به این شرح است: مطالعه ضایعات کلیوی در اپیدمی دوم جهانی بیماری تیفوس در ایران در دوره کارورزی، مطالعات گسترده بر روی سل غدد لنفاوی بسیار شایع در ایران، مطالعات گسترده بر روی آسیب‌های ریوی ناشی از حملات شیمیایی دوران جنگ تحمیلی، تهیه بیش از ۴۰۰۰ عکس و اسلاید از بیماری‌های ریوی پس از انجام عمل جراحی در بیمارستان بوعلی و مسیح دانشوری، تأسیس بخش جراحی سل استخوان در بیمارستان بوعلی و انجام بیش از ۴۰۰۰ عمل جراحی قفسه صدری و ریوی در مدت ۴۰ سال از جمله عمل‌های جراحی برای درمان هموپتیزی، آبسه‌های سلی و برداشتن ریه‌های تخریب‌شده که تولید خلط و سرفه زیاد و عفونت‌های مکرر می‌کردند.

از ویژگی‌های شخصیتی و اخلاقی وی می‌توان به این نکته اشاره کرد که هیچ‌گاه به دنبال کسب ثروت از راه درمان بیماران نبود و علاقه‌مند بود در محروم‌ترین بیمارستان‌های دولتی به بیماران صادقانه خدمت کند. او می‌کوشید به بیمارانی که حتی نزدیکان و اقوامشان از آن‌ها دوری می‌کردند امید زندگی بدهد.